

Berg: Det vil erindres, at man i Stedet for at stille Endringsforslag til et enkelt Punkt, som Regjeringen ikke var tilfreds med i Finantsloven, lod Finantsloven passere, men kort efter kom tilbage med dette Punkt tilset op i en særskilt Tillægslov, som Thinget saa skulde tage imod ved Siden af Finantsloven. Thinget opfattede Stillingen lige over for dette Spørgsmaal saaledes, at det vilde være en Forringelse og Nedsettelse af Finantslovens Betydning, dersom man gik den Vej, lige saa lidt som man kunde erkjende, at denne Vej konstitutionelt var rigtig. Man ihjelslog derfor denne Tillægslov, som man vilde paaklære eller paahænge Finantsloven. Vi have i Aar sendt et Forslag til Finantslov fra os ind til det andet Thing, som har faaet et særdeles glimrende Vidnesbyrd derover, saa at det jo unegtelig ikke kan Andet end tilfredsstillende os, at vi i den Grad have iagttaget den saakalte Raabenhvilses Fordringer, at vi ogsaa kunne siges under disse Omstændigheder at have været snarere for rundelige end for knappe. Smidlertid have Omstændighederne tilladt, at man har fundet Anledning til ogsaa denne Gang at dele Finantsloven i to Dele, saaledes at den nu kommer tilbage til os dels som en Finantslov og dels som en Slags Tillægslov, nemlig det Lovforslag, her ligger til Forhandling. Naar man ser paa det Forslags Indhold, tyder det ikke paa, at det kommer af, at man ikke er enig med Hensyn til den nøgne Realitet af dette Forslag; men, hvad der ogsaa fremgaar af Forhandlingerne i det andet Thing, man har ikke kunnet finde det rigtigt at bevilge nogle Embeds- og Bestillingsmænd et midlertidigt Dyrctidstillæg paa Finantsloven efter de Regler, som her er foreslaede; man har ikke antaget, at den aarlige Finantslov havde Evne til at bære et saadant Forslag igjennem. Jeg maa antage, at Thinget er tilbøieligt til at se Betydningen af det Skridt, her er gjort, paa en lignende Maade som i Fjor, nemlig at det vilde nedsette Finantslovens Betydning, hvis man ikke troede den i Stand til at modtage en saadan Endring som den, der blev vedtagen i Finantsloven ved 2den Behandling her i Thinget med 85 Stemmer, enstemmig, og som Regjeringen satte sit: „kan passere“ paa. Men det er da ligesaa klart, at i samme Grad, som man vil gaa ind paa at taale en Nedsettelse af Finantslovens Evne til at rumme saadanne Forslag, i samme Grad vilde man svække den Betydning for Folkethingets Stilling i det Hele, for Folkethingets konstitutionelle Stilling, der vil være netop at hævede Finantslovens rette Betydning. Nu er det ganske vist, at der er en særegen Leilighed, en særegen Fristelse til at lægge Sagen saaledes for os; man kan sige: Det er jo eders eget Barn, som vi her byde Eder, tør I vove at dræbe det? Dræbe I det ikke, saa anerkjende I vor Theori, den Betragtning, som har foranlediget, at Finantslovsforslaget er blevet delt

i 2 Dele, saa anerkjende I, at I ikke tør bruge Finantsloven nu eller i Fremtiden til noget saa Uskyldigt som at give et midlertidigt Dyrctidstillæg til enkelte Embeds- og Bestillingsmænd ved Loven, og dermed har I altsaa ladet Eder trænge tilbage fra en Stilling, som I ellers hidtil have søgt hevet. Det er ganske vist, at man i Virkeligheden, hvis vi give efter for denne Fristelse, meget væsentlig vil vinde Terrain lige over for os; tage vi ikke imod Loven, vel, saa hævde vi vor Hovedposition; men saa kan man sige: I have slaaet ihjel, hvad I selv have stillet op. Skylden, Ansvaret er hos Eder. Jeg tror, det er rigtigt at forklare sig Sagens Sammenhæng, den Stilling, hvori vi ere bragte, saa nøie som muligt, og jeg vil da bruge et Billede, om end det er noget stærkt. Jeg tror, at det kan give en Forklaring af, hvorledes man efter min Opfattelse bør tage den Situation, der her er budt os. En Kommandant skulde forsvare en Fæstning; Angriberne stillede nogle af Garnisonens egne Mænd, som de havde faaet Leilighed til at faae fat paa, i Spidsen for Angrebet. Nu havde Kommandanten Valget imellem enten at lade Fæstningen erobre eller at skyde sine egne Folk ned. Han valgte det Første, Fæstningen blev erobret, og deraf blev Derredømmet endnu sikrere for Fjenden over det Land, der skulde forsvares gjennem Fæstningen, og det var det Mindste af det, at Kommandanten blev stillet for en Krigsret og skudt, da han vendte tilbage fra den Forretning. Vi have nu i 4 Aar staaet paa Krigsfod med den nuværende Regjering. Vi have maattet se det ene Hovedforslag efter det andet ligge hen uden at føres igjennem til Liv og Virksomhed for Samfundet (Justitsministeren: Hør!) Den ærede Justitsminister siger Hør; jeg vil tro, at det glæder den ærede Justitsminister ligesaa meget, som det maa bedrøve os og Mangfoldige ude omkring i Landet, at det er saa; men saaledes er engang Stillingen; men hidtil have vi kunnet hævde vor Stilling og ikke ladet os trænge tilbage; vi have ikke tabt Terrain i den Forstand, at vi ikke kunde holde de negative Resultater. Men dersom man giver efter i den Position, som vi nu indtage, give efter ogsaa med Hensyn til Forstaelsen af Finantsloven, saa kan jeg ikke negte, at saa lide vi et Nederlag, som ikke saa let lader sig oprette, og jeg siger derfor: Der er ikke budt os anden Vej end den: Vi forsare vor Fæstning, selv om vi skulle skyde vort eget Forslag, og jeg vil derfor foreslaa, at vi ikke fremme dette Forslag. Det er nu ikke blot paa Grund af den udviklede Betragtning, men det er ogsaa paa Grund af den besynderlige Stilling, som Regjeringen selv har indtaget til dette Spørgsmaal. Regjeringen har ment, at den kan stille sig neutral lige over for Spørgsmaal af denne Natur, hvor vidt man vil bevilge en halv Million til Dyrctidstillæg til de under Ministe-